

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Milana Ľalíka a Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Viliamom Karasom, PhD., advokátska kancelária MAPLE & FISH s. r. o., Dunajská 15/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky samostatne postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 408 z 23. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti [REDACTED] z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 214/2015-20 z 13. mája 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) a jej uznesením č. 408 z 23. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie súdnej rady“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa 2. až 4. júna 2014 zúčastnila výberového konania na obsadenie celkovo desiatich voľných miest sudcov na Krajskom súde v Bratislave. Po úspešnom absolvovaní výberového konania bolo jej preloženie na Krajský súd v Bratislave prerokovávané na 27. zasadnutí súdnej rady konanom 23. februára 2015. Súdna rada svojím uznesením č. 408 z 23. februára 2015 rozhodla vo veci sťažovateľky tak, že skonštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov“, v dôsledku čoho nebola sťažovateľka preložená ako sudkyňa na Krajský súd v Bratislave. V ostatnom podala na ústavnom súde sťažnosť.

3. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie súdnej rady „... arbitrárne, svojvoľné a nepodložené. Napriek tomu, že Súdna rada SR nemá povinnosť odôvodňovať svoje uznesenia, malo by byť zřejmé (minimálne pri negatívnych rozhodnutiach o prístupe k funkcií) na základe akých skutkových okolností rozhodla daným spôsobom a či rozhodnutie je založené na objektívnych, zistiteľných a preskúmateľných podmienkach. Keďže Uznesenie neobsahuje odôvodnenie iba výrok o tom, že návrh nezískal dostatočný počet hlasov, nie je zřejmé, na základe čoho Súdna rada SR hlasovala opísaným spôsobom.

... Súdna rada SR opísaným postupom a Uznesením nekonala v medziach pôsobnosti danej jej ústavou a spôsobom uvedeným zákonom, neodôvodnene ju diskriminovala a vo svojich dôsledkoch porušila jej právo na prístup k verejnej funkcii, právo na spravodlivé rozhodnutie, právo na inú právnu ochranu pri porušení pozitívneho záväzku štátu, právo na dobrú správu vecí verejných a všeobecne právne zásady a princípy právneho štátu, najmä princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní.

Napriek tomu, že Súdna rada SR má byť na jednej strane nezávislým a autonómnym orgánom, je jej povinnosťou postupovať a rozhodovať zodpovedne, transparentne, objektívne a garantovať kandidátovi právo uchádzať sa za rovnakých podmienok o funkciu sudcu. V tomto prípade však Súdna rada SR uvedeným spôsobom nekonala, následkom čoho došlo k porušeniu práva Sťažovateľky garantovaného v čl. 30 ods. 4 Ústavy SR.“

V širších súvislostiach k postupu súdnej rady poukázala aj na to, že „Ako vyplýva... z ústneho záznamu, sťažovateľke boli kladené otázky týkajúce sa jej rozhodovacej činnosti v konkrétnom súdnom spore, v ktorom Sťažovateľka vystupovala ako zákonný sudca, ďalej otázky týkajúce sa postupu niekdajšieho predsedu okresného súdu a otázky súvisiace so zmenou rozvrhu práce odvolacieho súdu. Podľa názoru Sťažovateľky (a aj niektorých členov Súdnej rady SR, ako to vyplýva zo zvukového záznamu) položené otázky nijako nesúviseli s jej preložením na súd vyššieho stupňa. Rozhodovacia činnosť sudcu nie je a ani nemôže byť kritériom pre preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa. V opačnom prípade by bola porušená ústavne zakotvená nezávislosť a nestrannosť výkonu súdnictva. ... Rovnako ani otázky týkajúce sa skutočností, o ktorých Sťažovateľka nemala vedomosť, ktoré nemohla ovplyvniť a na ktorých sa nijako nepodieľala nemôžu byť brané na zreteľ pri posudzovaní podaného návrhu. Sťažovateľka poukazuje na znenie § 52 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého rozvrh práce zostavuje predseda súdu, ktorý je za neho aj zodpovedný.“.

V ďalšom sťažovateľka poukázom na § 14 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a smernicu č. 1/2012 o príprave a predkladaní materiálov na rokovanie súdnej rady zvýraznila, že „Z citovaných ustanovení zákona o sudcoch ako aj Smernice jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcim kritériom pre preloženie sudcu na súd vyššieho stupňa sú výsledky výberového konania a na iné skutočnosti môže Súdna rada SR prihliadnuť iba vtedy, ak tieto neboli známe výberovej komisii v čase výberového konania a zároveň ktoré môžu ovplyvniť stanovisko Súdnej rady SR. Rozhodovanie Súdnej rady SR pritom nie je ďalšou zákonnou podmienkou pre prístup k funkcii, ale ide len o ďalšiu etapu v procese prístupu k funkcii.“.

V závere poukázala na to, že „...v ten istý deň Súdna rada SR rozhodovala aj o ďalších návrhoch na preloženie sudcov, pričom je evidentný rozdiel v prístupe Súdnej rady SR k týmto ostatným uchádzačom oproti prístupu Súdnej rady SR k Sťažovateľke.

Súdna rada SR tak bez akéhokoľvek legitímneho oprávnenia pristupovala rozdielne voči jednotlivých uchádzačom.

Vzhľadom na priebeh zasadnutia Súdnej rady SR a postoj a prístup Súdnej rady SR (niektorých jej členov) voči Sťažovateľke, ako aj povahu položených otázok je zrejmé, že Sťažovateľke bolo odopreté právo na rovnocenný prístup k verejnej funkcii napriek tomu, že bola úspešná vo výberovom konaní a splnila všetky zákonné podmienky pre preloženie na súd vyššieho stupňa.“.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«1. Súdna rada Slovenskej republiky svojím uznesením č. 408 z 23. februára 2015, ktorým konštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov na vymenovanie do funkcie sudcu“, porušila základné právo sťažovateľky na prístup k voleným a iným verejným funkciám zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Súdnej rady Slovenskej republiky č. 408 z 23. februára 2015, ktorým konštatovala, že „návrh na preloženie [REDAKOVANÉ] nezískal dostatočný počet hlasov na vymenovanie do funkcie sudcu“, zrušuje a vec vracia Súdnej rade Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 352,37 Eur ...».

5. Ústavný súd vyzval účastníkov konania na písomné vyjadrenie k veci. Predsedníčka súdnej rady listom z 18. júna 2015 požiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie do 30. septembra 2015 z dôvodu, že „V súčasnej dobe Súdna rada Slovenskej republiky naliehavo a prioritne rieši otázku procesu posudzovania spôsobilosti kandidátov na funkciu sudcu, na obdobie letných mesiacov viacero členov Súdnej rady Slovenskej republiky už avizovalo čerpanie dovolenky a preto nie je možné, aby Súdna rada Slovenskej republiky prijala k sťažnosti kvalifikované vyjadrenie.“. Právny zástupca sťažovateľky listom z 10. júna 2015 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

6. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že súdna rada na svojom 33. zasadnutí uskutočnenom 23. až 24. júna 2015 prijatým uznesením č. 509 rozhodla o preložení sťažovateľky [REDAKOVANÉ] z Okresného súdu Bratislava I na Krajský súd v Bratislave, a to s účinnosťou od 1. januára 2016. Vzhľadom na uvedené zistenie ústavný súd listom z 22. júla 2015 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril k opodstatnenosti podanej sťažnosti z dôvodu odpadnutia predmetu konania. Právny zástupca sťažovateľky listom zo 4. augusta 2015 písomne oznámil ústavnému súdu späťvzatie podanej ústavnej sťažnosti, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 214/2015-20 z 13. mája 2015 prijatá na ďalšie konanie.

7. Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

8. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a podania sťažovateľky, ktorým vzala svoju sťažnosť späť, vrátane svojich zistení týkajúcich sa predmetnej veci (bod 6) konštatoval, že sú splnené podmienky na zastavenie konania v zmysle § 54 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015